

Έκλεψαν εκκλησία στο Πεταλίδι

Την εκκλησία του Αγίου Νικολάου στην πλατεία του Πεταλιδίου διέρρηξαν στις 6 Ιουλίου 2009 άγνωστοι και προξένησαν ζημιές αφού δε βρήκαν τίποτα στο παγκάρι για να αρπάξουν. Τα γεγονότα έχουν ως εξής: Οι διαρρήκτες έκλεψαν το προηγούμενο βράδυ το κλειδί της πόρτας την ώρα της θείας λειτουργίας, αλλά ο ιερέας του ναού αντιλήφθηκε την κλοπή, φώναξε κλειδαρά και άλλαξε την κλειδαριά. Ταυτόχρονα, μαζί με την επιτροπή πήραν τα χρήματα που περιείχε το παγκάρι. Τις πρώτες πρωινές ώρες οι άγνωστοι προσπάθησαν να ξεκλειδώσουν την πόρτα, αλλά δεν τα κατάφεραν αφού είχε αλλαχτεί η κλειδαριά και την έσπασαν με σιδηρολοστό.

Το υπομονετικό μας γαϊδουράκι

Κάποτε στα χωριά της Βουφράδας συναντούσες δεκάδες από υπομονετικά γαϊδουράκια που έκαναν όλες τις δουλειές των κατοίκων των χωριών μας. Σήμερα, τα πάντα έχουν αλλάξει, πλήθος νέων ανθρώπων μόνο στη φωτογραφία και στην τηλεόραση έχουν δει γαϊδαράκο. Στο Βλάση για παράδειγμα μόνο τρεις κάτοικοι διαθέτουν σήμερα γαϊδουράκι ενώ κάποτε δεν υπήρχε οικογένεια που να μην είχε τουλάχιστον ένα τέτοιο ζώο. Είναι, λοιπόν, το χρησιμότερο και ανθεκτικότερο ζώο των χωριών μας, είδος προς εξαφάνιση. Στην Ελλάδα, το 1955, ζούσαν 508.000 γαϊδούρια, ενώ σαράντα χρόνια αργότερα καταγράφηκαν 95.000, με τον πληθυσμό τους να σημειώνει διαρκώς φθίνουσα πορεία και να καταλήγει το 2006, σύμφωνα με στοι-

χεία του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στα 18.173 γαϊδούρια. Αξίζει να σημειωθεί ότι το 42,5% του συνολικού πληθυσμού τους βρίσκεται στην Πελοπόννησο, όπου υπάρχει και η μοναδική ελληνική φυλή, ο αρκαδικός όνος, στον οποίο κάνουν αναφορές ο Όμηρος και ο Ξενοφώντας.

Στοιχεία εφημερίδας ΒΛΑΣΗ

Δίμηνη έκδοση του Συλλόγου των Απανταχού Βλασίων «ΤΟ ΒΛΑΣΗ»
Συντάσσεται με ευθύνη του Διοικητικού Συμβουλίου
Ιδιοκτήτης:

Σύλλογος Απανταχού Βλασίων «ΤΟ ΒΛΑΣΗ»
Δ/νση: Βλάση Μεσσηνίας Τ.Κ. 24014

Εκδότης-Διευθυντής: Παναγιώτα Μαρινοπούλου.
Δ/νση: Κανάρη 36, Καλαμάτα. Τ.Κ. 241100,
τηλ.6976670736

Σύνταξη-Επιμέλεια Ύλης: Τάσος Αποστολόπουλος.
Δ/νση: Δημητρακοπούλου 20,
Τρίπολη, τηλ. 6977278756

Ο Κουτσόλαμπρος

Την παραμονή της μάχης (του Μανιακίου), με το σώνει και καλά, κόλλησε στο μπουλούκι του Βοϊδή ο «Κουτσόλαμπρος» από τα πσινά χωριά. Ένας πολυφαμελίτης, κουτσός κι αχαμνός γέροντας. Μ' άσπρα γένια και μικρά γαλανά μάτια, φωτεινά σα σπίθες, χωμένα στις πεταχτές κόχες των ματιών του. Μ' ένα κοντομούτσουνο καριοφίλι στη ράχη και με μια διμούτσουνη μπιστόλα στο ζουνάρι του. Σπαθί δεν είχε. Τι να τόκανε άλλωστε, αφού τα μπράτσα του, δεν κράταγαν για γιουρούσια! Ο Βοϊδής και μερικά παλληκάρια απ' τα γύρω χωριά που τον γνώριζαν, τον παρακαλούσαν να φύγει. «Φεύγα Μπάρμπα-Λάμπρο, φεύγα και τράβα στη φαμελιά σου!» Του επέμεναν ομαδικά. Μα αυτός, ούτε έφευγε, ούτε μίλαγε! Κατά τα χαράματα, τόμαθαν τα δυο του παιδιά, που ήταν στο ταμπουρί του Φλέσσα, πήγαν κοντά στη φωτιά που πυρωνότανε και του μίλησαν γλυκά-γλυκά! «Φεύγα ρε πατέρα! Η μάνα μας είν' άρρωστη. Τ' άλλα παιδιά μικρά. Φεύγα πατέρα, φεύγα!» Μα αυτός, τα κοίταξε προσεχτικά-προσεχτι-

κά και δεν απάντησε! Την αυγή, όλοι στη θέση τους κι ο Κουτσόλαμπρος στη δική του. Σ' ένα κοντοσπήλι στην κορφή του Μαυρομιχαλίκου ταμπουριού. Από κει, έκαμε τη δουλειά του, πότε με το καριοφίλι του στα μακρινά και πότε με τη διμούτσουνη μπιστόλα στ' ακουμπητά, όταν πια το πράμα, είχε έρθει σώμα με σώμα. Κι όταν, όλα τέλειωσαν, έμεινε ολομόναχος στον κόρφο της σπηλιάς του και κρυβότανε μ' ένα γατζοπούρναρο, που τράβηξε στην πόρτα της. Μετά το πέσιμο του ήλιου, κοντά στο σουρούπο, κι ενώ είχε καταλαγιάσει το κακό απέναντι απ' την κρυψώνα του, στη λάκκα, ένας αραπάκος μαύρος σαν τσουκάλι, κλώτσαγε κι αναποδογύριζε τους Έλληνες σκοτωμένους κι έψαχνε το σελάχι τους για πλιάτσικα. Χίλιες φορές γλύκανε το δάχτυλό του στη σκαντάλη να του ρίξει κι άλλες τόσες από το φόβο του λιγοκάρδισε και δεν ετουφέκισε. Από κει, άκουσε τους βόγγους, τα μουγκρητά και τους αναστεναγμούς των λαβωμένων που τους αλώνιζε ο σκυλάραπας στο «ρωμέϊκο αλώνι». Πετάλωσε-κατά που λέγανε-τα

άλογα ανάποδα να γλέπει η μύτη των καρφιών το χώμα κι αλώνισε ούλους τους αιχμαλώτους! Αν έμεινε μια ή δυο μέρες κρυμμένος, δεν κατάλαβε. Κάποια στιγμή ξεθάρρεψε και ξεπετάχτηκε από των γυναικών τα μοιρολόγια. Είχαν μαζωχτεί από τα γύρω χωριά των Κοντοβουνιών κι έψαχναν για τους ανθρώπους τους. Μόλις τον είδαν, τον κύκλωσαν και τον ρώταγαν καθεμιά για τους δικούς της. Οι περισσότερες δεν μπορούσαν να τους γνωρίσουν. Πολλές κρατούσαν στις αγκάλιές τους κεφάλια, όπως τα βρήκαν χωρίς κορμιά. Άλλες-οι πιο τυχερές!-ζαλωμένες με τ' άψυχα και τα παραμορφωμένα κουφάρια των ανδρών ή των παιδιών τους, τράβαγαν για τα κοιμητήρια των χωριών τους! Ο γέρο-Κουτσόλαμπρος, έψαξε κι αυτός για τα παιδιά του μα απ' τη βουή του και την τρομάρα του, δεν τα γνώρισε. Και δεν τα βρήκε! Κι έτσι, έφυγε μόνος του για την υπόλοιπη φαμελιά που περίμενε! (Απόσπασμα από το βιβλίο του συμπατριώτη μας Πάνου Κοσμοπούλου «Ανάλεκτα και σκαλαθύρματα»)

Ξύδης Ευθύμιος (Αναγνώστης) : Σκοτώθηκε στα Φουρτζοκρέμμουδα

Ο σημαντικότερος των Ξυδαίων ήταν ο Θύμιος-Αναγνώστης. Από τα αυτόγραφα γράμματά του φαίνεται ότι ήταν εγγράμματος και είχε και τον εκκλησιαστικό τίτλο του Αναγνώστη. Είναι βεβαιωμένο ότι υπηρετούσε στην αυλή του Αλή-πασά. Εκεί άλλωστε έμαθε τη στρατιωτική τέχνη. Άγνωστο, αν ξεκίνησε ως όμηρος, γιατί πάντα ο Αλή-πασάς συνήθιζε να κρατάει ομήρους γόνους επιφανών οικογενειών, για να τις ελέγχει, ή στρατολογήθηκε λόγω των ικανοτήτων του. Με την έναρξη, ωστόσο, της Επανάστασης

κατεβαίνει στη Ναυπακτία και ηγείται σώματος 600 ανδρών στην πολιορκία της Ναυπάκτου, όπου και πληγώνεται. Έλαβε μέρος σε πολλές μάχες στη Ρούμελη, μέχρις ότου, απογοητευμένος από τις αντενέργειες των καπεταναίων της περιοχής που τον θεωρούσαν αντίζηλο στην στρατιωτική αρχηγία των Ναυπακτιακών όπλων, αναγκάστηκε να περάσει στην Πελοπόννησο και να ενταχτεί με το σώμα του σε εκείνο του στρατηγού Ανδρέα Λόντου. Εκεί συμμετείχε σε πολλές μάχες και πολιορκίες, όπως στην Πάτρα, στη Βοστίτζα, στην Ακράτα. Ξαναπέρασε στη Ρούμελη και έλαβε μέρος στη μάχη της Καλιακούδας (28 Αυγούστου 1823). Επιστρέφοντας στην Πελοπόννησο, ανέλαβε στα τέλη του 1823 πολιτάρχης Τριπολιτσάς. Την 1 Δεκεμβρίου 1824 το Βουλευτικό ενέκρινε την προαγωγή του σε στρατηγό. Ενώ ήταν πολιτάρχης, διεκπεραιώθηκε στη Ρούμελη και έλαβε μέρος στη μάχη της Άμπλιανης (14 Ιουλίου

1824). Κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου ακολούθησε πιστά τις διαταγές της Διοίκησης (πρόεδρος του Εκτελεστικού ο Γ. Κουντουριώτης). Το τέλος του γενναίου Κραβαρίτη οπλαρχηγού ήλθε στις 7 Απριλίου 1825 στο Κρεμμύδι, κοντά στο Νιόκαστρο Μεσσηνίας. Ο πολιτάρχης-στρατηγός είχε λάβει διαταγή να εκστρατεύσει κατά των Αράβων. Εκεί έδειξε απαράμιλλο θάρρος και ανδρεία, αλλά κάτω από τη στρεβλή διοίκηση ενός άπειρου θαλασσινού η μάχη χάθηκε, και ο ίδιος, τελικά, έπεσε ηρωικά μαχόμενος.